

Марк Твен

Дневникът на Ева

Преведено от оригинал.

Събота. Остарях с един ден. Пристигнах вчера. Поне така си мисля. Трябва да е така, тъй като онзи ден, аз не бях там, когато се случи, щях да помня. Било е разбира се, случило се е. Много добре, оттук натаък, ако някой ден преди вчера се случи, ще си записвам. Най-добре да започна още сега, а не да чакам да се обърка всичко, нещо в мен инстинктивно ми казва, че тези детайли ще са важни за историята в бъдеще. Чувствам, че е голям експеримент, да! чувствам се точно като в експеримент, почвам да се убеждавам, какво съм – един експеримент, един експеримент и нищо повече!

Но ако аз съм експеримент, то аз ли съм целия? Не! не мисля. Мисля, че останалото е част от експеримента. Аз съм най-важната част от него, но останалото също си има своето място в него. Сигурна ли е моята позиция, или трябва да наблюдавам и да се пазя? По-скоро, второто. Вътрешният ми глас ми казва, че вечната бдителност е цената на върховенството. (Прекрасна мисъл за толкова млад човек.)

Всичко ми изглежда по-добро сега, отколкото вчера. Към края на деня, планините ми изглеждаха ужасно намръщени, полянките – пълни с боклуци и останки, всичко ме отблъскваше. Благородните и прекрасни картини не трябва да се гледат набързо, а повярвайте, магнетичният нов свят е най-прекрасната картина. И безспорно е удивителното близко до перфектното, независимо от краткостта на времето. На някои места има прекалено много звезди, на други – недостатъчно, но така или иначе те блещукат весело навсякъде. Луната се загуби през нощта, спусна се долу и изпита целия срам, голямата загуба докосна сърцето ми и ме накара да мисля. Няма нищо, всред орнаментите и декорациите, сравнимо по красота и съвършенство с нея. По-добре да побързам! Трябва да си я върнем отново!

Но разбира се никой не знаеше къде е отишла, на никого не каза. От друга страна, който и да я намери, ще я скрие, знам го, тъй като и аз бих сторила същото. Знам, че бих била честна във всички останали ситуации, но започнах да осъзнавам вече, че в центъра на моето естество лежи любовта към красотата, преклонението пред прекрасното и повярвайте няма да е честно, луната да принадлежи на друг, някой, който дори не знае, че тя е моя. Ще я върна, ако я намеря денем, защото ме е страх, че някой ще ме види, но ако я открия в тъмнината, сигурна съм,

ще намеря някакво извинение и няма да кажа никому нищо. Обожавам луните, те са толкова романтични и красиви. Бих искала да си имаме 5 или 6, няма да заспивам никога, няма да се уморя да лежа на тревата вечер и да ги гледам...

И звездите са хубави. Така желая да си взема няколко и да ги сложа в косите си. Но предполагам, че няма да мога. Ще се изненадате, колко далече са от нас. Когато изгряха снощи, аз се опитах да сваля няколко с една пръчка, но не ги достигнах, което ме учуди, опитах после с буци пръст, запъхтах се, но не свалих нито една. Предполагам, че е така, защото съм левачка и не мога да се целя добре. Дори когато целейки се в една, бях близо до уцелването на друга, толкова бях близо, видях как черната пръст почти докосваше златните точкици 40 или 50 пъти, но пак ги изпускаше, ох! ако можех да хвърлям малко по-нависоко щях да си имам поне една.

Поплаках малко, това е нормално за човек, на моята възраст и след като си починах, хванах коша и реших да се опитам отново от мястото, където звездният кръг почти докосваше земята и можех да ги хвана с ръка, така би било най-добре, тъй като няма да се налага да ги целя, а само да ги взема в ръка. Мястото беше по-далеч, отколкото си мислех и накрая трябваше да оставя цялата тази работа, бях много уморена, не можех да стоя на краката си, бяха боси и ме боляха толкова много.

Не можах да се прибера вкъщи, беше далече и ставаше хладно, намерих няколко тигъра, настаних се всред тях, беше ми много удобно, дъхът им беше чудесен, тъй като живееха всред ягодите. Никога преди това не бях виждала тигър, но ги познах на минутата по райетата. Ако имах поне една от техните кожи, щях да си направя палто.

Днес имам по-добри идеи за разстоянията. Готова бях да открадна всяко прекрасно нещо, до което мога да стигна, понякога то беше твърде далеч, а понякога на шест инча или да кажем на фут разстояние, хоп и пак имаше пречки. Научих урок, измислих си и аксиома, изцяло моя си, първата лично моя „Написаният опит отбягва пречките“. Мисля, че е добра аксиома, за човек на моите години.

Вчера следобед, последвах друг Експеримент от разстояние, за да видя за какво става дума, ако е възможно. Но не успях да разбера. Мисля, че беше мъж. Никога не съм виждала мъж, но изглеждаше като един от тях и съм почти сигурна, че е бил, каквото е. Осъзнах, че ми е много по-интересен, отколкото останалите влечуги и предположих, че е мъж, тъй като имаше разчорлена коса и сини очи и наподобяваше влечуго. Нямахме хълбоци и беше тънък като морков и като се изправяше,

наподобяваше кран, затова ми заприлича на влечуго, но предполагам е бил архитекта.

В началото ме беше страх от него и бягах назад всеки път, когато се обърнеше, мислех си, че иска да ме подгони, но постепенно осъзнах, че просто се опитва да се отдалечи и после вече не се боях толкова много, а го следвах дълго, няколко часа, десетки мили, което го изнерви и го направи нещастен. Накрая той беше страшно обезпокоен и се качи на едно дърво. Почаках за малко долу и после го оставих намира и се върнах вкъщи.

Днес същото се повтори. Оставих го пак на дървото.

Неделя. Той си седи все още горе. Изглежда си почива. Може пък да хитрува: Неделята не е за почивка, за тази работа си има събота. Изглежда ми като създание, което е по-заинтригувано да почива, отколкото за каквото и да било друго. Бих се уморила да си почивам толкова дълго. Уморявам се дори да седа и да гледам дървото. Чудя се какво прави толкова, а не виждам да прави каквото и да било.

Снощи върнаха луната, бях безумно щастлива. Мисля, че е бил най-честния сред тях. Тя пак се спусна надолу и се изгуби, но вече не се страхувах, не е необходимо да се безпокоиш, след като имаш такива съседни, ще я върнат пак. Бих искала да направя нещо, за да покажа благодарността си. Бих желала да им изпратя малко звезди и без това не можем да ги използваме всичките. Искам да кажа аз, не ние, тъй като очевидно влечугите не се интересуват от тези неща.

Има лош вкус и не е мил. Когато отидох там вчера вечерта в сумрака, той клечеше и се опитваше да хване малките рибки, които си играеха в езерцето и трябваше да го замеря с пръст, за да го накарам да се качи пак на дървото и да ги остави намира. Чудех се за какво му е това? Нямах ли сърце? Нямах ли грам състрадание у него към тези малки същества? Може ли да е направен за тази ужасна работа? Изглежда да. Една от буците пръст го уцели по ухото и той каза нещо. Потреперих, това беше първият път, когато чух реч, освен моята. Не можах да разбера думите, но тонът беше ясен.

Когато открих, че може да говори, в мен се разгоря нов интерес към него, обичах да говоря, говорех по цял ден и през нощта, докато спях и ми беше интересно, но когато намерих още един, щеше да ми е два пъти по-интересно и нямаше да се спра, само да поисках.

Ако това влечуго е мъж, то то не е то, нали така? Не е граматически правилно, нали? Мисля, че трябва да е *той*, *неговият* и т.н. Добре де, ако реша, че това е мъж, бих ли могла да му викам Той, докато не

измисля нещо по-подходящо? Ох, трудно е с толкова много несигурности.

Неделя, на следващата седмица. През цялата седмица се разхождах подир него и се стараех да ме забележи. Трябваше да започна разговор, тъй като Той беше срамежлив, но тогава не знаех. Изглежда беше благодарен, че съм покрай него, използвах „Ние“, тъй като той не се ласкаеше, че го изключвам.

Сряда. Вече се познаваме добре, завързвахме все по-добро и по-добро познанство. Вече не се стараех да ме избягва, което е добър знак и показва, че му харесва да е с мен. Това ме ласкае и аз се опитвам да му бъда полезна, когато мога и така да спечеля уважението му.

През последният ден два цялата работа по наименоването на нещата беше в моите ръце, това трябва да е голямо облекчение за него, тъй като Той нямаше грам талант в тази област и ми бе изключително признателен. Той не можа да измисли рационално име за себе си, но аз не го оставих да забележи своя дефект. Винаги когато някое създание се изправи пред очите ми, аз му измислях име, преди Той дори да почувства неудобството от тишината. И така му спестявах редица неудобства. Нямам неговия дефект. В мига, в който видях очите на дадено животно, вече знам кое е то. Не трябва да чакам нито миг, името просто идва при мен внезапно, в мига в който си поема дъх, вече го знам, сигурна съм, че съм го знаела и в минутата, преди да се появи. Изглежда само по формата и по начинът на движение на създанието вече знам кое е то.

Когато дойде додо, той си помисли, че е дива котка, видях го в очите му. Но го спасих. Внимавах много да го направя по начин, по такъв начин, че да не засегна достойнството му. Само извиках с пълен глас като истински изненадана, като че ли никога не съм очаквала подобна среща „Ще си отрежа главата, ако това не е додо!“ Обясних, без дори да изглежда, че обяснявам, как съм научила, че това е додо, но си знам, че Той все пак беше засегнат, че знам кое е създанието, а Той не, а и беше прекалено явно, че ми завижда. После дълго мислих за задоволството, преди да заспя. Колко малки неща могат да ни направят щастливи, когато просто се стремим към тях.

Четвъртък. Първата ми голяма тъга. Вчера цял ден ме избягваше и изглежда не искаше да разговаря с мен. Не можех да повярвам, мислех че е станала някаква грешка, обичах да съм с него, обичах да слушам как ми говори и как стана така, че му станах толкова неприятна, когато не съм сторила нищо? Но е вярно! И така аз си тръгнах и седнах самотна на мястото, където го видях за първи път онази сутрин, там където се

чудех какво е Той и ми беше безинтересен, но сега мястото ми говореше, всяко мъничко нещо ми казваше по нещичко за Него, а сърцето ми стенеше. Не знаех защо, това беше нещо ново за мен, не го бях изпитвала преди, всичко беше мистерия и аз не можех да се оправя в нея.

Когато дойде нощта, вече не можех да трая самотата и отидох до подслона, който Той сам бе построил, за да го питам каква ми е грешката, как мога да я изкупя и да си върна приятелството му, но той ме остави сама в дъжда и това беше моята първа голяма мъка.

Неделя. Всичко е чудесно, днес, пак съм щастлива, бяха трудни тежки дни, не искам да мисля за тях.

Исках да му дам няколко ябълки, но така и не се научих да бруля добре. Провалих се, но мисля че самият жест го очарова. Бяха забравени и Той каза, че мога да ходя да му напакостявам от време на време, но също и че тези ми бели го очаровали, но защо пък трябва да му вредя?

Понеделник. Казах му името си, надявайки се това да го заинтригува. Но на него не му пукаше. Странно. Ако ми беше казал името си щеше да ми пука! Мисля, че името щеше да е най-сладката музика за ушите ми.

Говори много малко. Предполагам, защото не е много умен и е чувствителен към това и желае да го скрие. Голяма глупост, че го чувства така, разумът е нищо, истинската стойност лежи в сърцето. Бих искала да го накарам да проумее, че обичашите доброто сърце са богати, достатъчно богати, а без него интелектът е бедност.

Въпреки, че говори по-малко, говори същественото. Тази сутрин каза изненадващо добра дума. Веднага схвана попадението си и после я каза още два пъти. Е, не е много често, но показва, че той схваща нещата. От него може да излезе нещо голямо, ако това изкуство бъде поощрявано.

Откъде се сети за тази дума? Не мисля, че съм я използвала някога.

Не, не се интересува от името ми. Опитвах се да скрия разочарованието си, мисля, че не успях. Избягах и седнах на моравата, с крака във водата. Това е мястото, където отивам, когато имам нужда от компания, да видя някого, да поговоря с някой. Не ми е достатъчно да наблюдавам бялото си тяло, да се отразява във водата, но все пак е нещо. Говори, когато говоря и аз, тъжно е, когато съм тъжна, става ми уютно от симпатията му, казва: „Не падай духом, сладкото ми момиче. Аз съм ти приятел.“ То е добър приятел, единственият, моята сестра.

За първи път тя ме изостави!, ах, никога няма да забравя това – никога, никога, никога! Сърцето ми гореше. Казах си: „Тя беше

единственото, което имах и сега си тръгна.“ В отчаянието си, извиках: „Счупи се сърце! Не искам да живея нито миг повече!“, скрих лице в ръцете си, нямаше грам утеха за мен. Но когато разтворих ръцете си, тя беше там, бяла блестяща и прекрасна, протягаща ръце към мен.

Беше най-чудното щастие, познавах щастieto и преди, но сега не беше само това, беше като екстаз. Не и се сърдих, после. Понякога тя изчезваше, понякога за час, понякога за ден, но аз стоях и я чаках, не се съмнявах в нея и си казвах: „Заета е, тръгнала е на пътешествие, но ще се върне.“ Така и ставаше, винаги се връщаше. През нощта я нямаше в тъмата, страхуваше се, но като изгрееше луната, пак идваше. Аз не се страхувам от тъмното, но тя е по-малка от мен, родена е след мен. Много много пъти съм и ходила на гости, тя ми е комфорта и убежището, когато ми е трудно и и благодаря.

Вторник. Цяла сутрин работих в имението, опитах се да съм максимално далече от Него, за да се почувства самотен и да дойде при мен. Но той не го направи. По пладне се поспрях и се загледах в пчеличките, в пеперудите, накацали по цветята, тези прекрасни създания, докоснати от усмивката на Господ Бог, изпратени от него да хвърчат в небето и да го пазят. Откъснах си цветя и си направих венци и гирлянди, сложих си ги и хапнах обяда си – ябълки, после седнах на сянка, замечтах се и зачаках. Но Той не дойде.

Много важно! Нищо няма да излезе от него, след като не го е грижа за цветята. Казваше, че са боклуци, не им говореше и се мислеше за по-важен от тях. Не му пукаше за мен, не му пукаше за цветята, не му пукаше какъв е цветът на небето, въобще интересувахе ли се от нещо друго, освен от строенето на подслони, които да го пазят от топлия чист дъждец, от яденето на пъпеша, от дегустацията на гроздето, от късането на плодове от дърветата, като че ли всичките тези неща са там от само-себе си?

Хванах един прът от земята и започнах да копая дупка, за да забравя срама си, но скоро се уплаших ужасно. Тънко, прозрачно, безцветно нещо изкочи от дупката, захвърлих всичко и побягнах. Помислих, че е призрак, толкова се изплаших! Погледнах назад, но то не ме преследваше, захвърлих към него камък и зачаках, колената ми трепереха, после поспрях, после тръгнах бавно назад, озъртайки се, съсредоточено, готова да побягна на мига, достигайки наблизко до мястото, разтворих розовите храсти и се скрих в тях, надявах се мъжът да е някъде там, изглеждах толкова жива и красива, призракът си беше тръгнал. Имаше малко розов прах в дупката. Вкарах си ръката, за да я усетя, казах Ауч и я

изкарах отново. Жестока болка. Сложих пръста в устата си, заподскачах на един крак. Отначало не ме интересуваше тайната, после любопитството ме обхвана и почнах да изучавам.

Чудих се от какво е розовият прах. Изведнъж се сетих за името му, въпреки, че не го бях чувала преди това. Беше *огън!* Бях абсолютно сигурна, толкова колкото е въобще възможно да си сигурен. И така без ни грам колебание го нарекох *огън*.

Открих нещо, което не е съществувало по-рано, добавих нещо ново към чудесата на света, осъзнах, бях горда с откритието си, затичах се към мъжа, за да му кажа, мислейки да му покажа, колко по-високо съм от него, но после се отказах. Не!, Той не се интересуваше. Щеше да ме попита, за какво ми е това, а аз няхах отговор. То не беше за нещо, беше просто красиво, чудно красиво.

И така, не отидох. Не ставаше за нищо, с него не можеше да се построи подслон, не ставаше за пъпеш, не беше плод, беше ненужно, беше глупаво и излишно, щеше да го презре и да го обиди. Но за мен то не беше жалко, казах „О, огън, обичам те, ти малко розово създание, обичам те, просто защото си прекрасно и това ми е достатъчно“, опитах се да го взема в прегръдките си. Но се въздържах. После си измислих нова максима, беше толкова близка до първата, че се боях да не плагиатствам „Горещият експеримент боли като огън“.

Заех се отново с работа, опитах се да спечеля нещо от пепелта на огъня, посипах го върху шепи суха трева, смятайки да го закарам въщи, за да го имам винаги и да си играя с него, но вятърът го разнесе, разпръсна се по лицето ми, захвърлих го и побягнах. Когато най-сетне погледнах назад, синият дух се беше издигнал, уголемил и под формата на кълба се беше прострял като облак и изведнъж в главата ми промъждука името му – *пушек*, пак моя лична дума, никога преди това не я бях чувала.

Скоро прекрасни жълто-червени знаменца се издигнаха над пушека, нарекох ги пламъци, не грешах, това бяха първите пламъци, които са се появявали някъде по земята. Изкачваха се по дърветата, стрелкаха се нашир, увеличавайки обема на пушека, заплясках с ръце, започнах да се смея и да танцувам в захлас, беше нещо толкова ново и странно, толкова чудно и толкова прекрасно!

Той дойде, спря и се загледа, без да продума ни думичка за много много минути. После ме попита, какво е това. Ах, толкова е гадно да задава толкова директни въпроси. Трябваше да отговоря, но не можах. Казах, че е огън. Ако това го е ядосало, не е моя грешката, не съм желала

да го въвеждам. След кратка пауза, Той попита:

Как се появи?

Още един директен въпрос, изискващ директен отговор.

Аз го направих!

Огънят все повече и повече се отдалечаваше. Той отиде на края на изгорялото място, погледна надолу и каза:

Какви са тези?

Дървени въглища.

Той взе едното, изучавайки го, но после си промени мнението и го постави пак долу. Нищо не го интересуваше.

Но мен ме интересуваше. Имаше пепел, сива, мека, лека, красива, знаех си, че ще се появи изведнъж. И въглени, познавах въглените. Извадих си ябълките и бях горда, бях млада, с голям апетит. Обърках се, всичките бяха изгорели, изглеждаха развалени. Бяха се развалили изведнъж, но това не беше всичко, бяха по-вкусни от преди. Огънят е красив, някой ден ще е и полезен, знам го...

Петък. Видях го за момент, понеделник вечерта, но само за миг. Надявах се да ме възнагради за естетиката, тъй като мислех и работех усилно. Но не му беше приятно, обърна се и ме остави сама. С други думи, му беше неприятно, опитах се да го убедя отново да не ходи отвъд Водопадите. Беше просто защото огънят събуди в мен ново чувство, съвсем ново, различно от любовта, скръбта и всички останали, които познавах – *страха*. То е ужасно! Не исках, да го откривам, развали щастието ми, направи ме слаба, трепереща, вкочанена. Но не можах да го убедя, Той не беше открил страха, все още, не можеше да ме разбере.

Откъс от дневника на Адам.

Може би трябваше да си спомня, че тя е все още твърде млада, почти дете, трябваше да бъде по-снизходителен. Изпълнена е с любопитство, със страст, с живот, за Нея светът е чаровен, чуден, тайнствен, една игра, не и стига просто да открие ново цвете, трябва да го отгледа, да се грижи за него, да го помирише, да си поговори с него и да изприказва един водопад имена. Луда е по цветовете: кафяви скали, жълт пясък, сива трева, зелени листа, синьо небе, перленото на низините, лилавите сенки на планините, златните острови, плувачи по морето по изгрев, бледата луна, показваща се иззад тъмните облаци, блещукащите звезди всред

огромната черна бездна, нито едно от тези няма грам практическа стойност, те са толкова далече, но само това, че са красиви, цветни и магични, е като че ли достатъчно за Нея и тя се побърква по тях. Ако поне за малко се спреше и млъкнеше би било цяло чудо! В такъв случай, мисля, че ще ми е толкова приятно просто да я наблюдавам, наистина, осъзнавам, че Тя е прекрасно топло създание – малко, крехко, стройно, заоблено, пъргаво, грациозно и веднъж, докато тя стоеше бяла, обвита в слънчеви лъчи, с глава назад, с ръка, пазеща сянка над очите и, гледайки как лети птица по небето, осъзнах, че Тя е просто прекрасна.

Понеделник, по обед. Ако има нещо на тази планета, от което тя да не се интересува, то не е в моя списък. Има толкова много животни, към които съм безразличен, но не и Тя. За нея няма значение, тя мисли за всичките, мисли си, че всички са съкровища, всяко ново е добре дошло.

Когато в лагера дойде могъщият бронтозавър, тя го изгледа като свое собствено завоевание, помислих, че иде гибелта ни, ето един добър пример за липсата на хармония между нашите възгледи за нещата. Тя искаше да се запознае с него, аз исках да избягам. Мислеше си, че с малко внимание от него би излязъл прекрасен домашен любимец, а аз и казах, че животно 21 фута високо и 84 фута дълго не би било много подходящо за нашето място, защото дори и при най-добро желание, дори и да не стори никаква бея, то просто би седнало върху къщата и би я смачкало цялата, тъй като всеки който има очи би видял, че то е безмозъчно.

Тогава я заболя сърцето, заради това, че не можа да го има. Каза, че сме можели да напишем дневник за него и ме помоли да и помогна, но аз отказах, беше твърде рисковано начинание. Полът и нещо не е наред, а и нямахме стълба, все пак. После тя поиска да го язди и да огледа пейзажа. Опашката му, дълга трийсет-четирийсет фута, лежеше на земята, като огромно отсечено дърво, а тя си мислеше, че може да се качи по нея, но грешеше, опита се да стъпи, но тя беше хлъзгава и Тя падна назад, като удари и себе си и мен.

Е, успя ли? Не! Нищо не може да я зарадва, освен опита, теориите не са и по вкуса, тя не ги разбира. Те са чист разум, аз ги приемам, привличат ме, чувствам силата им, ако съм по-дълго с нея, може би ще мога да и ги обясня. Да, тя има една теория за гиганта: мисли си, че ако можем да го опитомим, ако можем да го

настроим приятелски, то после можем да го поставим над реката и да го използваме за мост. Забрави само, че той си беше по принцип приятелски настроен, още преди да си измисли теорията, е пробва я на практика и се провали: всеки път, като се опитваше да го разположи над реката и да се качи, за да мине по него, той се изправяше и я следваше като домашно животно. Като всички останали животни. Те всички го правят!

Петък. Вторник, четвъртък и до днес него все го няма. Дълго време стоя сама, но все пак е по-добре да си сам, отколкото да не си добре-дошъл.

Трябва да си имам компания, аз съм създадена за това, така мисля. Поради тази причина се сприятелих с животните. Те са толкова чаровни, толкова са объркани, толкова учтиви, никога не изглеждат раздразнени, не те карат да се чувстваш като натрапница, усмихват ти се, въртят опашки, ако имат и са винаги готови за лудории, за екскурзии и за всичко, което може да си мечтаеш. Мисля, че са перфектните джентълмени. През всичките тези дни така се забавлявахме, не почувствах самота, никога! Самота ли! Не, обратно! Защо, след като има толкова много наблизко, понякога дори не можеш да ги преброиш, а когато застанеш на скалата и се загледаш, равнината е толкова мека, пъстра, жизнерадостна, пълна с цветове, лъскава, отразяваща слънцето, би си помислил, че е езеро, само дето знаеш, че не е, има ята от птици, урагани от пърхащи крилца, а когато слънцето облее този чуден свят, заблестяват всичките цветове и това е само достатъчно, за да си държиш очите отворени.

Правехме дълги разходки, видях толкова много от света, почти целия, мисля, че съм първия пътешественик, първи и единствен. Когато сме в края, има невероятна гледка, няма нищо толкова другаде. За да ми е по-удобно, яздя тигър или леопард, защото са меки, гърбът им е заоблен, като че ли е направен за мен и защото са толкова мили животни, но на по-дълги разстояния си вземам слон. Той ме повдига с хобота си, тъй като не мога да се кача сама, а после когато трябва да сляза, просто сяда и аз се пързаям по гърба му.

И птиците и животните се отнасят толкова приятелски един към друг, не спорят за нищо. Всички говорят и всички разговарят с мен, но май е на някакъв чужд език, тъй като не знам думите, които казват, но пък те вече ме разбират, особено слоновете и кучетата. Чак ме досрамява. Това показва, че са по-умни от мен, че са по-важни от мен. Това ме

обърква, тъй като си мисля, че съм главният експеримент, а и искам да бъда.

Научих толкова много неща, вече се обучих, но не бях поначало. В началото бях неука. Това ме дразнеше, тъй като въпреки всичко, което бях видяла, не бях достатъчно умна, за да разбере кога реката изкачва хълма, а сега не ме интересува. Експериментирах и експериментирах до днес, когато най-сетне осъзнах, че тя не се изкачва по хълма денем, а само през нощта. Знам, че е така, защото езерцето никога не е сухо, което би станало, разбира се, ако водата не се връщаше обратно нощем. Най-добре е да проверяваш нещата практически, тогава наистина знаеш, а ако само се чудиш, мислиш, съмняваш се, то тогава никога не си сигурен и не ставаш по-учен.

Някои неща на можеш да откриеш, но няма как да го узнаеш, чрез предположения и съмнения, напротив трябва да изчакаш, да експериментираш, докато не откриеш сам, че не можеш. Това е най-ценният начин и светът така става толкова интересен. Дори само опитът да откриеш нещо и да не можеш е по-интересен от самото откритие на нещото. Ако няма какво да откриваш, то това е глупаво. Например мистерията на водата беше цяло съкровище, докато не я разкрих, тогава изчезна вдъхновението ми и като че ли изгубих нещо.

Чрез опита открих, че дърветата плуват, а също и сухите листа, и клонките и много други неща, оттук по пътя на доказателствата, знаеш че скалата плува, но можеш само да си знаеш това, тъй като не можеш да го провериш, не и сега. Но аз ще намеря начин и тогава, о, тогава наистина ще се забавлявам. Подобни неща ме правят нещастна, защото така и така, като открива всичко няма да ми е интересно, а аз обожавам да ми е интересно. Вечерта няма да мога да заспя, мислейки за това.

Отначало не можех да разбера, за какво съм създадена, но после осъзнах, че съм тук, за да разкривам тайните на чудния свят, за да бъда щастлива, да благодаря на Създателя, възхвалявайки го. Мисля, че все още има толкова неща, които трябва да науча, надявам се и ако не бързам, мисля, че тези открития ще траят седмици и седмици наред. Надявам се! Когато подхвърлиш перце, то се издига от вятъра и се губи от поглед, но ако хвърлиш камък не става така. Той пада всеки път. Пробвах и пробвах и все се случваше същото. Чудя се защо става така? Разбира се, че не се връща обратно, но защо изглежда така? Мисля си, че е оптическа илюзия. Имам предвид, просто една от тях. Не знам коя точно. Може да е на перцето, може да е на камъка, не мога да проверя коя точно, мога само да демонстрирам, че е една от тях и да оставя човекът

да си избере коя от тях е.

Чрез наблюдение, открих, че звездите не се губят. Видях как най-прекрасните сред тях слизат надолу по небето, но пак изгряват на следващата вечер. Онази мъка пак ще се появи, знам това. Имам предвид да седа вечерите и да ги наблюдавам, докато заспя, ще запечатам тези бляскави полета в паметта си и така постепенно, когато изчезнат, ще мога да ги възстановя с мислите си, ще ги накарам да заблестят отново по черното небе, ще ги удвоя в сълзите си.

След Грехопадението

Сега, като се обърна обратно, Градината е само мечта за мен. Той ме обича, толкова колкото може, аз го обичам със цялата страст на естеството си и това е поради младостта и пола ми. Питам се, защо го обичам толкова, но намирам, че нямам отговор, но не ме и интересува наистина, предполагам, че тази любов не е плод на разума и статистиката, както любовта към влечугите и животните. Мисля, че трябва да е така. Обичам определени птички, поради сладостта на песните им, но не обичам гласа на Адам, защото пее, дори напроотив, колкото повече пее, толкова повече не искам да слушам. И все пак го карам да пее, защото искам да се науча да харесвам всичко, което го интересува. Сигурна съм, че мога да се науча, първо не исках, но сега мога. Разваля млякото, но това не ме интересува, мога да използвам и това мляко.

Не! Не го обичам, поради разума му. Той не е виновен за разума си, не го е направил той, той е такъв, какъвто го е създал Бог и може би това е най-важното. Има някаква голяма причина за това, знам. По времето, когато е бил създаден, не е било набързо, обмислено е било и поради това, той си е достатъчен такъв какъвто е.

Не го обичам и поради неговата деликатност и грациозност. Не, те като, че ли му липсват, но той ми е достатъчен такъв, какъвто е и се усъвършенства.

Не го обичам и заради неговото старание, не! не е и това. Мисля си, че то му е вродено и не знам защо го прикрива от мен. Това е единствената ми болка. Иначе е добър и отворен към мен. Мисля, че той не крие друго от мен, освен това. Боли ме, че има тайни от мен, понякога не мога да спя, мислейки за това, но аз ще го скрия в някое кътче на мозъка си и няма да позволя да ми разруши щастието, което иначе е толкова пълно.

Не го обичам и поради галантността му към мен, не е и това истинската причина. Вика ми, но аз не го обвинявам, това е специфична черта на пола му, мисля, но той не го е създал сам. Разбира се, аз не му крещя, по-скоро бих умряла, но това е също черта на моя пол, но не печеля с това, тъй като и аз не съм се създала сама.

И защо, все пак, го обичам? Вероятно, защото е мъж...

По принцип е добър и го обичам заради това, но бих го обичала и иначе. Дори и да ме биеше и обиждаше, аз пак щях да го обичам. Знам

това. Мисля, че е въпрос на пол.

Той е красив и силен и аз го обичам, поради това, възхищавам му се и се гордея с него, но бих го обичала и без тези му черти. Ако беше слаб пак щях да го обичам, ако беше грозен, пак. Щях да работя за него, да се грижа за него, да се моля за него, докато не умра.

Да!, мисля, че го обичам, защото е *мой*, защото е *мъж*. Няма друга причина. И поради това мисля, че е вярно казаното от мен преди, че тази любов не е плод на разума и статистиката. Тя просто е, никой не знае откъде и не може да се обясни. Не е необходимо. Така мисля. Но аз съм само едно момиче, първата която изследва този въпрос и може би някой друг ще промени нещата, ако в моето незнание и неопитност съм сгрешила.

40 години по-късно

Това е моята молитва, това е моят копнеж, нека продължим живота си заедно, копнеж, който няма да умре на земята, а ще бъде в сърцето на всяка жена, която обича, до края на дните и ще бъде назована с моето име.

Но ако някой от нас трябва да си отиде по-скоро от другия, то нека бъда аз, той е силен, аз – слаба, не съм му толкова необходима, колкото той на мен, живот без него, не би бил живот, как бих могла да го живея! Тази молитва е безсмъртна и няма да погине, заедно с мен. Аз съм първата жена, но и последната ще я повтаря.

На Гроба на Ева

Там, където бе тя, бе Рая.

КРАЙ

© 2008 Мирена Пламенова, превод от английски

Mark Twain
Eve's Diary, 1906

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4975>]